

Dolen

De jongen stapte op me af, zette zich naast me op het bankje in de zon en glimlachte. Nu hij zo dichtbij was, kon ik goed zien dat zijn hele lijf mee lachte met zijn lippen, zijn lichtgrijze twinkelen de aanvoerders van het geheel. Mijn lijf ontspande van zijn prikkelende energie op slechts twee centimeter van mijn arm. Ik ademde diep zuchtend uit en antwoordde met een dankbare glimlach, waarvan ik bijna kramp in mijn kaken kreeg. Een gniffel ontsnapte uit mijn keel.

“Wat zit je hier heerlijk,” zei hij.

Mijn lichaam was loom van de zon en mijn hersenen amper wakker van de koffie, maar ineens stond mijn huid in lichterlaaie. Het tintelen tot in je tenen als je na een hete sauna uit het ijsbad klautert. Minutenlang nagloeien als je intens lang bent klaar gekomen.

“Ja,” bracht ik vertraagd uit, “lekker.”

Ik wilde uitleggen waarom ik daar zat. Even een momentje voor mijzelf. Even wat rust. Zon. Warmte. Stilte. Het plaatje was overduidelijk, dus uitleg leek me overbodig. Er gingen enkele minuten voorbij.

Ik genoot. Hij genoot. Ik zuchtte. Hij blies met aandacht lang uit. Ik nam een slok van mijn koffie, bood mijn kop aan hem aan.

Hij schudde zachtjes van nee met een geruststellende blik die zei dat hij niets hoefde. Dat ik van elke druppel mocht genieten en dat dat voor hem voldoende was.

Ik antwoordde slikkend met: “Mmmm.”

“Wat zou jij nu het allerliefste willen,” vroeg hij, “als je alles zou mogen wensen?”

Een immens verlangen naar omhelzen stak onmiddellijk de kop op. Zijn armen die zich om mij heen sloten, zijn handen op mijn rug. Me langzaam tegen hem aan laten zakken en me overgeven aan zijn ademhaling. Het kloppen van zijn hart tegen mijn wang en oor. Samen golven en verdwijnen in de stroom van Shakti. Het leven zijn in plaats van leven.

Er aan denken, liet het me voelen. Hij schoof tegen me aan als antwoord. Dwars door de stof van mijn vest kroop zijn energie onder mijn huid en nestelde zich daar behaaglijk als thuis.

“Dolen.”

Mijn antwoord deed me pijn, ik voelde tranen opwellen in mijn ogen. Niet van verdriet, maar van waarheid. De gemankeerde stem van mijn ziel zonder vleugels in dit fysieke lijf.

“Mijn boeltje bijeen rapen en in mijn wagen stappen. Rijden met slechts een vage stip op de horizon, gaan tot voorbij die stip. Blijven gaan tot ik wil stilstaan daar waar ik kan ontmoeten. Er bestaat niets sterker dan een ontmoeting onderweg. Verbinden in verlaten doet mij intenser leven dan...”

Dan wat, vroeg ik me af?

“Dan de dood.”

De woorden kwamen vanzelfsprekend in me op. Heel gewoon en heel sereen. Ja, de woorden klopten. In de dood is er alleen maar *zijn*. Ongetwijfeld heel gelukkig en licht en liefde en alles helemaal perfect. Zoals alleen dood zijn kan zijn.

De zin van mijn leven hier op deze aardkloot met al dat fysieke gekloot en gedoe erbij, is juist het tegenovergestelde. Of beter gezegd: aanvullend. Het surplus van leven - althans mijn leven - is gaan. Altijd blijven bewegen in combinatie met bewust gekozen ogenblikken van stilstaan.

Constante beweging bovenop het bewust aanwezig zijn, en van daaruit weer gaan. Dat is mijn manier van bewust leven, mijn bewustzijn.

Geen zijn zonder gaan. Eeuwig zijn door eeuwig gaan. Thuis komen in het vergankelijke.

Ontmoeten in het afscheid. Leven in de dood. De dood die leven is. Ze bestaan bij gratie van elkaar.

“Dat onbevredigbare verlangen naar wezenlijke ontmoetingen tussen zielen die weten dat de verbinding tijdelijk in het hier en nu is. Die juist daarom willen verbinden, omdat die fysieke vergankelijke manier met woorden en een lichaam slechts de uiterlijke vorm is van de werkelijke verbinding op energetisch niveau. De echte ontmoeting vindt plaats in de spirituele grotere ruimte, zowel binnen als buiten dat expressieve lijf. De fysieke vorm waarin we zitten, is simpelweg een vervoersmiddel dat we besturen. Tenminste, zo zie ik het.

Dat brengt me trouwens weer bij het dolen met die wagen en de essentie van mijn bestaan. Die schoonheid van het leven, dat is wat ik nu en altijd het allerliefste wil.

En jij?”

Bij mijn vraag legde ik mijn rechterhand op zijn linkerhand die ontspannen lag te rusten op zijn linker bovenbeen. De aanraking deed ons allebei diep zuchten en ik voelde mijn huid branden op de zijne. Hij slikte hoorbaar voordat hij - en ik ook - een grote ademteug naar binnen zoog, zijn hand onder de mijne omdraaide, onze handpalmen elkaar raakten en onze vingers in elkaar strengelden. Ze grepen zich vast aan elkander in de herkenning van een gedeeld verleden zonder tekst. Hij kneep zachtjes en draaide zich naar me toe.

“Ik? Ik verlang naar nergens behalve naar hier en nu. Dit is mijn allerliefste wens.”

Hij boog naar mijn gezicht toe. Zijn ogen fonkelden de mijne in en ik voelde zijn lippen warm de mijne kussen. Toen onze tongen raakten, grinnikten we allebei vol plezier. We lieten ons smelten in de gloeiende stroom en een leven lang dansten we als een draaikolk op het bankje in de zon. Toen het tijd was, lieten we langzaam los. Onze lippen, onze handen, en nadat hij was opgestaan en de acht stappen achterwaarts naar zijn fiets had gezet, onze ogen ook.

Hij sprong op zijn fiets en vertrok. Ik zag hoe hij traag slingerend fietste tot het einde van de straat en een zijweggetje insloeg. Hij keek niet om.

Ik sloot mijn ogen en voelde het zonlicht tintelen onder mijn huid.